

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

✻ Sserbske njedželske lopjeno. ✻

Wudawa so kóždý sobotu w Smolerjez knihciziczerńi a placzi šchtwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

7. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Pětra 2, 5—10.

Duchownu křěžu, wulki twar šboža a hnady, wot Boha psches nascheho Anjesa Jesuža do křudeho, hrěšneho křwěta twarjeny, staji tu Pětr nam psched woczi. Semite křěže a hrody, najtrojetšche twary čłowstich rukow rospadnu a sańdu, ale křěža wot Boha natwarjena, wulka njebjeska twarba se žiwych, i šhrystukowej křowju wumnydy kamjenjow, njemóže sańež. Jesuž je wo šwojej žyrtywi, wo duchownym domje na semi prajil: „Selske wrota njedyrbja ju pschemóz“. Čskuschesch ty hižo k tomu njesachodnemu twarej, k šhromadženštwu wěrijazych? Semite křěža twojeje hěty budže roslamana — knadz bórny — i křěže i drjewa a kamjenjow, w kotrejž nětko bydlišch, dyrbišch něhdy won! Derje tebi, hdyž so tebi wotamknje druge twarjenje, dom, wot Boha sežinjeny. Jenož potom to tač budže, by-li so domach čul w njebjeskich wobydlenjach hižom tu na semi, by-li byt žiwy kamjeń a dofonjał nadawki wot njebjeskeho twarza tebi pschidžělene.

Wybótej nadawka, k kotrymajž Pětr naš powoła: 1. Šobu twaricž na duchownym Božim domje; 2. šobu křuzicž we šwjatym měšnistwoje.

I.

Žapochtoł Pawoł rad w šwojich listach křeschčana templej Božemu pschiruna. Tač Korinthškim pschitwoła: „Njewěseže wy, so wasche čžělo je templ šwjateho Ducha, kiž we naš bydli, kotrehož wy macže wot Boha a njesseže kami šwoji? Budže-li šchtó tu žyrkej Božu škaspeč, teho budže Bóh škaspeč, pschetož ta žyrkej Boža je šwjata, kotraž wy seže.“ Podobnje pschiruna

Pětr w našchim tekse gmejnu wěrijazych duchownemu domej Božemu. W jeho šlowach stupi nam psched woczi, kač šwjatniža nastanje. Bóh postaji Jesom šhrysta ja różkny kamjeń. Čžěšlojo běchu jon šaczišli, teho Anjesa křizuju. Ale k jutram bu wěščeženje 118. psalma wěrnosč: „Kamjeń, kotryž čžěšlojo šu šaczišniki, je so różkny kamjeń sežinil. To je so wot teho Anjesa štało, a je džito psched našchimaj wocžomaj.“ We wšěch čžahach je so pokazalo, so so njewěrnwi ludžo podarmo próžowachu, tutón różkny kamjeń pschestajicž abo wotštronicž. Tež na njepšcheczelštwje pschecžitwo šhrystukej w našchim čžahu so žapochtołšte šlowo dopjelni: „Tym njewěrnym je wón kamjeń, kotryž čži čžěšlojo šu šaczišli, a so różkny kamjeń je sežinil, tón kamjeń nastorka a škala pohórschenja tym, kotřiž so wo šlowo štorcža, dokelž woni temu njewěryja, na kotrež wšchał šakoženi šu“, a Anjesowe šlowo: „Šchtóž na tón kamjeń padnje, tón budže so rošraspeč, a na tohož pak wón padnje, teho budže wón rosmjaseč.“ Tajki je tón różkny kamjeń, na kotrymž je twarjena duchowna křěža křeschčansktwa. Tež my šmy psches křechčěženju a wučžbu do Božeje šwjatnižy šahadženi, tež nam placzi nadobny nadawk: „Tež wy, jačo žiwe kamjenje, natwarčeže so, so byščeže duchowna křěža byli.“ To so i tym stanje, so pschidžemž k Jesušej a tež wostanjemy pschi nim we wěryje do njeho, w lubosčzi k njemu a w pošluchnosčzi. Potom šmemy šhonicž: „Wam teho dla, kiž wěricže, je wón kražny“, wam wón šjewi, so je pola njeho hnada a šbože, wobawanje a měř, trošcht a pomoz, móž k wójowanju a k čžerpjenju, i jenym šlowom: žiwjenje. A teho dyrbišch prawje hladacž a jo hajicž i wobštajnym modlenjom, wšchitko i proštwu, dobroproščenjom a džakowanjom psched teho Anjesa noscho. Džerž so Božeho

hlowa, pschindž hověru i Božemu blidu. Potom budžesč pschezo kručičko i nim sjednoczenn, potom pschezo bole wotpadnje, sčtož so njesnježe i nim a i jeho hwojatosčju: hrěščne myšle, njetužitne hlowa, nječjste waščnja, ste skutki. Tak so natwarče jako žive kamjenje na różnym kamjenju Jesuku Šhrystužu. Čim wjazn na nami kamymi dželamy, čim hódnišči a šhmanišči budžemy i hóbudželanju w Božim kralestwoje. Bóh čže, so by jeho kralestwo pschisčlo, so by najštubšče žedženje čžlowjestwa po sbóžnym kralestwoje Božim hóbju psches tebe dopjeljene byla.

II.

Kotšiz šu kami so natwarili i duchownej kžeži, dgrbja nětko w tutym domje hwoju winowatosčž činicz jako „hwojate měščnistwo, wustwolenn narod, kralowške měščnistwo, hwojaty narod, lud dohčeja“. Kajke nadobne towaštwu, lotrež so w tutym domje hromadže namaka. Jenož Boži hwojaty móže to i šhudny, hrěščny, čžlowjekow sežinicž, jenož Šhrystuhowa hnada a šaklužba móže i takimi čžesčemi naš napjelnicž. „Kralowške měščnistwo“, lud, lotrež i lutyh měščnikow wobšteji, kotšiz maju runy pschistup i hwojemu Šnješej a Bohu. W israelskim ludu běšče, kaž dženska hiščeže w katholickej žrtwi, wobebite měščnistwo, na lotrehož hřednistwo pola Boha běšče kóžny potašann, čžysčeli Bohu woporu pschinjescž a wot Boha žohnowanje mječž. Ale my wěmy jenož wo jentym wysčšchim měščniku, Jesom Šhrystu, lotrež je so kam sa našče hrěči dal, so by naš wumóhł a nětk i prawizn Boha Wótza móže sbóžnyh činicz wščitki, kotšiz psches njeho i Bohu pschindu. Čžyli i twojemu Šbóžnikoj pschisčot a psches njeho i Bohu, nješky jenož staw jeho gmejny, kamjen w jeho templu, ale tež měščnik w jeho domje, lotrež hme psches njeho i Bohu pschincž a ma hwoobodny pschistup i Božemu trónej. Tak snajemy jenož powščitkowone měščnistwo. Jako měščnizn mamy wšchitzy sa hwojich hóbucžlowjekow dobroproščenne činicz, wobebje nětko sa našch lud w jeho bludže a nusy. Jako měščnizn mamy žohnowacz, wot Boha dostatu lubosčž w hłowach a škutkach lubosče dale dawacz. Jako měščnizn mamy tež pschipotjedacz počjinki teho, lotrež je naš powołał i teje čžny na hwoje džitwne hwoětko, hwoětej wumožetku hnadu naščeho njebjesteho krala šhwaljo, so byčmy i tutym hwoěčenzjom hiščeže nělotreho šhubjeneho i čžemnosče hrěča i hwoětku šboža dowjedli. Jako měščnizn paš myny pschede wščem woprowacz duchowne wopory, lotrež bychu so Bohu spodobate psches Jesom Šhrysta. Woprujmy teho dla psches njeho Bohu pschezo šhwalobny wopor. Dobrotu činicz a wudželecž njesapomnječe, pschetož tajke wopory so Bohu derje spodobaju. „Wopruj Bohu džal a šaplacz temu najwysčšchemu hwoj hlub a wolaž so ke mni w čžaku teje nusy.“ Ale tež: „Wopory, Bohu spodobne, šu tyščny duch“. A pschede wščem: „Ja napominam waš, so byščeže hwoje čžela podali sa žitny, hwojaty a Bohu spodobny wopor“. W našchim hrěščnym čžele knježa ste wólnosče a žadosče, šebicžywa, jenož na dobytł a wužitwanje, čžesčž, móż a wješele smyšlena šamo wola. Ružn, nosy, jasyl, žyle čželo ke gratej Božeje wole sežinicž, to je prawy duchowny wopor, wšchědnje woprowany na wolarju hwojateho Wótčenasča i hječzej próštwu: „Tvoja wola šo štan“: šlamaj we mni wšchitku štu wolu mojeho čžela, nusuj ju pod twuju hwojatu wolu, pomhaj mi čžerpicž, sčtož ma twoja wola ša dobre, a dacž, sčtož wote mije žadašch. Šawěrnje, tute duchowne woprowanje njeje ničžo šnadne. Ale i tym žnutšlowny čžlowjek rosče, nabudže mozow a štrwne wostanje šamšne ššesčžanške žitwenje. Žapowšchot Pawol praji: „Ja wšchitko móžu psches teho, kiž mje pošhlyni, to je, psches Šhrysta“. Jeho-

dla je Šhrystuž wěrnym tak krašny, i nim dopjelnja woni jako lud dohčeja najnadobnišče powołače na hwoěče. Wěšch tež ty, sčto na hwojim sbóžniku mašch? Dže tebi i wutrobny: tež mi je wón krašny? Budžmy pilny twarški lud na templu Božim, lotrež bjes pschestacža šam šebje natwarja na różnym kamjenju Šhrystužu a hwoěrní měščnizn w hwojatnizn, lotrež bjes wostacža duchowne wopory wopruja, kiž šu Bohu spodobne! Šamjen. S. w S.

Gladajmy na Jesuša, kiž je spoczatk a kónz naščeje wěry.

Šlób: Jesuša ja njepusčču atd.

Gladajmy na Jesuša — W wješelu a we šrudobł, Šbóž je naš najwješča — Šhrystnosčž rosče we wutrobi — Dže njech dušča šhladuje — Š Jesuškowej wutrobje.

Gladajmy na Jesuša, Wótza hwojoh' ja naš próž Jeho šmilna wutroba. Nusu našču jom' prjodł nožy. Šubuje naš hrěščnikow, Mječž čže wšchěch do njebjekow.

Gladajmy na Jesuša, Wšchitzy, kiž šmy w wšchellj nusy. — Wutroba budž wěryža, Njebudžmy we próštwach žusy; Šeli próštwu šprawna je, Dže tež wjele šamóže.

Gladajmy na Jesuša. Šlajče, my šmy w jeho ruž. Ššnyš Šnješ do wješela Ššewobrocžicz móže dužn. Šesuš našče šbože je! Čžagne, wěčžne wostanje!

Gladajmy na Jesuša. Poručžmy šo žyle jemu! Wašch trošči je a nadžija, Dowěrenje mějmy i njemu: Šbóž naš wšchitko wopusčči, Šesuš hwojich wšchewi.

Gladajmy na Jesuša. Wón je hwojej' žrtwje hlowa. Ššesčšjarska nadžija Šššhadža nam i jeho hlowa. Šuč a wěrnosčž, žitwenje, Šesuš Šhrystuž, našče je.

Gladajmy na Jesuša. Dušča, wješel šo nětk Jeho! Šbóžna budžesč, wěryža — Š jeho šaklužby ty jena. To je wěra wješela, Šubujmy nětk Jesuša!

Jesu, dušchow paštryje! Nad nami čžyl ty šo šmilicž. Nam dla twojej' lubosče Wěčžnu sbóžnosčž hóbju dželicž. W twojim raju krašnosče Budže wěčžne wješele!

S. W.

Wobrašy i Šerrnhuta.

Čžtka šu w Šerrnhucze 200 šitny jubilej wobštacža tamneje bratrowščeje wofady hwojecžili. Šbóž šo šewal něhdže jubilej hwojecž, dže drje tón a tamny na to wopomina, ale taš powšchitkowny šajim wěšče ženje žadny jubilej šbudžil njeje, kaž Šerrnhutski šetka. Na čžim to leži? Še tola džitwna wěž, šo tajka mała čžrjódla wot 8000 pschewěčžennyh ššesčžanow, kiž šu tu a tam we Němskej rosproščeni, móže šajim wulkiš kruhow na šo čžahnečž. Še wšchěch kutow hwoěta běchu pschšhwatali: i Čžech, i Ameriki, i Šendželšteje, i Šolandskeje atd. a wšchitzy pschinjekochu hwoje dary, na jentym dnju wučžinješče šuma šarov 1 500 000 hritnow. To je wěšče tež ša našch čžak hiščeže rjany pjenješ. Šal to pschindže? Šaj, najprjedy je tón žyl jubilej i rjany dopoščšmom ššprucha, šo Bóh tež we šlabnyh móžny je a šo wón njecha naš něhdže šlomdžicž ani naš wopusččicž. Šlej, luby šerbški čžitarjo, taš je šo Boža móžna ruka krašnje nad Šerrnhutskimi bratrami šjewila. Šajki nastorč je to tola ša naš Ššerbow, šo šo njebožimny, na mašu licžbu Ššerbow gladajo. Ale, sčtož ma štrtu wěru a bratrowšku lubosčž w

hebi, tón ma hylneho Boha vschi bohu. To wuczja nař stawitny Herrnhutskich bratrov a tuta wuczba placji sa jenotkova a tež sa jedny žlyh lud, njech je tež maty a wchudjom wutwořeny taj nosy herbsti lud.

Běšče to spoczatku 18. lěttotka. Pietismus, to je hibanje sa morowny křesćjanow, kiž myslachu, so s tym Jesukowu wuczbu dopjelnjeja, hdyž so dogmatiskim dypkam zyrkwinsteje wuczby podciznu, žiwnyh křesćjanow sbudzić. Wchudjom so nělotst sbudzeni šromadzichu, so bychu so mjes bobu s Božeho słowa tróšchtowali a žiwjenje w prawej křesćjianskej lubošci wjedli, mjeđžiwajo na sčtant a samoženje. A tutym ludjom křesćšče tež džel pscheczelstwa hrabje Zinsendorfa a wón sam. Zinsendorf dypšče tute nabožne hibanje wošebje mjes swojimi ludžimi w křmjanstich swójbach roščerjec. Ale Bóh jeho hinał wjedže a nastorł k temu pschindže s Čěsteje, s Moratow. Po 30 lětny wópnje bėchu tam ewangelskej wópnje rowo ryl. Tam knježesče kurowa pjascz němskeho katolskeho křžora. Ewangelska wěra we Čechach je s žyła starscha hač w Němskej. Susitiska wěra je hižo 100 lět do Lutheroweje reformazije k sažoenju ewangelskich zyrkwojow dotowjedla. A jako Lutherowa reformazija počnje křhidla roščerjec, bė w Čechach rola k tenmu dawno pschitowana. Riz jenož swonkowne organizacije bėchu stworjene, ně lud sam w swojim swonkownym saczuczu bė srahy. Tak bė so tež se sbytkow hufitow bratrowska čěšla zyrkej sažožila. Njebė po licžbje wulka była, ale to tež njebė wotpohlad tuteho sjednocenstwa. Woni dypchu w čžichim mēre so mjes bobu lubowacž a w swojim žiwjenju Jesukowe sakady a wuczby do skutka stajicž. Tak so woni s čžicha swoje žiwjenje wjedli. Njejků na swonkownu čěšč hladali, ale na to, so bychu to dopjelnili, sčtož hebi Jesuk wot swojich wuczobnikow žada. A tak so bė so sjednocžili. Rumwald rēla to čžiche mēstno, hdyž so přeni ras seindžechu, so bychu tam wo swojich wustawach wuradzowali. Tam so swoju organizaciju wutworili a so hebi mjeno dali „čžy bratřja“.

Najwážnišči čłowjek, kiž je w jich zyrkwi skutowal, bė wulki bohobłtowz a pädagoga Romensky. Wón je tón wopravdžity wjednik a sažožer teje bratrowskeje wošady. Žehe hlyh maju nam dženka hščeje wjele prajicž, so žórka, i kótnyž móžemy hščeje dženka wodu žiwjenja čžepacž.

Tale bratrowska zyrkej bu po bitwje pola Bělej Hory tež wšbita. Tu a tam so hščeje hobustaw namalachu. Tajnje so šromadzowachu w leklach a w lěkach, ale pschezo bóle palbuchu pschecžehani. Tak je nělotryžtuli čžesti bratr w tym řahu wšcho, sčtož je mēl, statol, domisnu, samoženje, wostajit je jako prosčer se swojimi do zupby čžahnył. Wón njeje wjedzał, kajki wogud jeho wocžakuje, ale hylna wěra wšch wobwšplenja a sadžewi pschewinje. To so woni dopořasali.

Tak so junu tež tajzy čžyž čželanzy do Ružyž pschisali, křeja, David a drusy. Bėchu to ryl moratowzy ludžo. Bohatwo semskich kublow swoje njemjenowachu, ale do bohateho Boha wěryachu. Woni bėchu na puczu do Pólskeje. Tam bėchu drusy čželanzy křejate bratrowske wošady sažožili. A tutym dypchu woni čžahnyč. Ale Bóh jich hinał wjedže. W Berthelsborřje so sefnaja s pobožnym rentmischtróm hrabje Zinsendorfa. A tón jim dowoli, na horje, hdyž so stót pakšče, drjewo pulchecžecž a hebi křžku natwaricž, so bychu so tam sakhdlicž wohli. Hdžez nětkole mēstacžko Herrnhut leži, bė přjedy pusta krajina, a dokelž tele ležomnosče hrabi Zinsendorfej křuschachu, bė tónle rentmischtr tež teho mēnjenja, so by derje bylo, hdy bychu so tam swěrní křesćjenjo sakhdlili. Pschetož swěrní křesćjan je tež pilny dželacžer. A tak stejecž tam bórny jena

čžyła, žyła sama. Rhudy čžesti čžyła je so natwaril. A 200 lět pschisčho řmž my na tutym řamym mēstnje stejeli a so sa to Bohu džakowali. (Potracžowanje.)

Zyrkej a stat.

W sakskim řejnje bė 5. julija wothłožowanje wo nělotrych dypkach, lotrež bėchu so přjedy na boł stajile. Mjes nimi bėščaj tež dwa kaptlaj i wobřhodneho plana (Haushaltplan), mjenujzy: „Katholische geistliche Behörden“ a „Evang.-luth. Landeskonsistorien“. Pschi wothłožowanju lēwiza pschecžowo tutymaj hłožowacž, a tak mataj so s wobřhodneho plana wuschmórnycž. To rēla: Sakski řejm sa tutej žanyh pjenjes wjazzy njepschisčwola. To je sa katholicu kaž tež sa ewangelsku zyrkwinu wyschmóscž.

W Schwajzarstkej so podobne hibanje pschecžowo nabožinje w šchule polasuje kaž pola nař. „Swobodno-duchowne sjednocenstwo“ w Baselu je na ministerstwo scžehowaze žadanja sa-podało: „Spěwanje řhoralow njekmē wjazzy nadawł sa sjawne šchule byč. Do čžitanki njekmēdža so wězy pschijimacž, lotrež so nabožneho wopšhijecža abo lotrež so na wěru do pschec-naturstkeho, to rēla do bójškeho, sčožuja. Roswucžowanje njekmē so wjazzy i modlitwu sapocžinacž a skóncžicž. (Pschirunaj nasche sakke šchule!) W sapřkach šchulerjow njekmē so ničjo wo wěrnymusnacžu sapřkowacž.

S bliffa a s dalofa.

Alkohol. Staž je snate, je alkohol na psch. w Amerizy a druhdže sakasany. Njekmē so wjazzy k picžu pschedawacž. Duž so pschihotowarjo alkohola a čži, lotřž s nim wšuja a s njeho dobytka maja, naboželi, so mohlo so něšcho podobneho tež we druhich krajach stacž, tak na psch. w Němskej. Tehodla so do towarštwow sjednocžili, so bychu so čžim lēpje sa to postarali, so by nasch lud prawje wjele alkohola dostowal. Drie tehodla, dokelž je naschemu ludej po jich mēnjenju alkohol runje nětkle to najnusnišče! — Esamo wošebitu notwinu wudawaja, ma to pschihódne mjeno „Vikörstuben“. S tutej nowinu wojuja a kója sa palenz a wabja do palenzowych kutow, kucžikow a džerow. Tam móžesch na psch. čžitacž řady kaž tule: „Nadobne wopřyž tyja jara derje.“ „Sny na tak prawje lube waschne lēni“, mjenujzy hdyž řy so džē přjedy s palenzom wopř. — Potajkim nětkle wěsch, sčto naschemu ludej hščeje pobrachuje: palenz!! Bych rjekl, so so nasch lud hižo dosčž w srudobje a žakosčži a njerosumje wokoło wala! A nětko hščeje palenz, kiž je tola jenož walenz, kaž Šerb praji. Srudniškeho napohlada sa doshe lēta njewidžach, hač hdyž njedawno pjaneho wohladach, kiž so po pucžu motasche. Wón bė řhodženł niže skocžecža! Pjaneho skocžecža hščeje njewohladach. — A kaž w Němskej sa alkohol džekaja, tak tež druhdže, na psch. w Schwajzarstkej. Tam so wošebity šchitanski swjast sažožili napschecžo antialkoholistam, to je pschecžowo pschecžownikam a njepschecželam palenza. Tam so tež sjawnje wupraji, so so podobneho boja, kaž w Amerizy. Móžesch wot nich dobre rady řhšhecž, kaž móžesch so postaracž sa to, so by so wjazzy palenza piko, a tež sa to, tak móža lud sakšlepicz s wopacžnymi wopřymami wo alkoholu a jeho skutkowanju. „Starajmy so“, tak tam rēla, „so w starej Europje do řamřnyh wopacžnosčow njepschindžemy!“ mjenujzy kaž w Amerizy. — W řamřnej hodž-

nje, hdyž tole čítach w nowinje, dostach list je Szerbow, w kotrymž so mjes druhim tež wo tym pišče, kajle sczěwoti palenz-picze ma. Sčtož palenzej služu, šhubi knještvo na šebi, šhubi strowy rosom a strowu myšl, i kotrejž by rofesnatwał, sčto je dobre a sčto niz, wošebje tež, sčto je čyste a sčto mafane, sčto je pózcziwe a sčto njepózcziwe! Wošebje w tutym pšlednim je to pola pjanyh tał, kaž bu prjedy hižo prajene, so so runaja šloczeczju, so stupaja, abo lěpje, so padaja niže šloczeczja! Njepózcziw stary Šadam, to, sčtož semste w čłowjeku, to so potom polaže w štowach a štutkach. A škoda, kotraž i teho nastawa, je wulka. Tón wobohi wobžarowanja hódny pjany škodži šam šebi na wschelate waschnje, kašy druhich a kašy pšchedewšchem šwoje džěczi! A hdyž je pjany muž hižo něšto srudne, w naschim čašu čim srudnišče, kał hałle to potom pjana žona!

Sčto wulžy mužojo wo maczeri praja.

Immanuel Kant, najšlawnišči filozofa wschitkich čašow, husto wospjetowasche, kał džakowny wón šwojei maczeri běšče sa jeju pobožnu staroscziwoscž. Wón džěšče: „Ša ženje njesabudu, so moja macz je korjei i dobremu do mnje płodžita.“

Napoleon bě wulki knježet; škoda, so jeho hordoscž jeho je powalika. Wón je prajil: „Pšchichod džěšczowny je pščezo štut maczětny.“

Ahr. Bohaboj Gellert, šhěrlušcher a wučeny muž, je jako stary muž wjele na šwoju pobožnu maczert spominal, kał ponižna běšče a kał pilna w modlenju.

Šebbel wo šwojei maczeri powjedasche: „Šohnowanje jeje pobožnosče mje njeje ženje wopuszcziko. Še mje wučila so modlicž, do Boha wěricž, so Bohu dowěricž, na jeho wschowšchudžomnosč myšlicž.“

Wiktor je Šcheffel pšheczelej prajesche: „Hdyž chzeczje moje pšbnjenje rošumicž, nješmēcze šakožł teho w mojim žiwjenju pytač. To je jara jednorje běžalo. Wšcho se šnutškowneho pšchindže. Moju maczert bšchče šnacž dyrbjeli. Wšcho we mni mam wot njeje.“

Žunje šwědomje.

Mały škulšči hólčžł bě so wječor w šwojim kožu pomodlił. Šan so jeho woprascha hač drje hiščeže sčto na wutrobje ma, dokelž tał njeměrnje hladasche. „Šaj“—džěšče hólčžł — „šym we nastawku w šchuli šmyłku w prawopišu činił. To tola njemóžu Boha prošycž, so by ta šmyłka so šhubila. „Hdyž wo wotdacze šmylenja prošycž“, prajesche jemu nan, „budže wschitko hiščeže dobre.“ A tón mały modleł tał čzinjesche. Nasajtra pšchindže wješkoly je šchule a mějesche jenku. Wón běšče i wučerzej šchoł a jemu prajil, so je šmyłku pšchewidžal. Tež šwoju modlitwu wučerzej powě. Tón hólčžka do rukow wsawšchi prajesche: „Moje lube džěcžo, hdyž je čzi Bóh šmyłku wodał, dyrbi jenka stejo wostacž.“

Blušny.

Wly drje wschitzy wěmy, sčto blušny šu. Sčto by na šwojim čěle i nělajšče šhoroscže abo i nělajšeho njesboža žaneje blušny njeměł, kotraž jeho na stare čašy, šnana na jeho džěczištw dopomina, a kotraž hač do najwšchschich lět wostanje. Šaž na čěle, tał mamy pał tež na dušchi blušny; šamo pola tych, pola kotrychž rěka: hlaj, stare je so minylo, wschitko je so nowe sczinił, wostann šlědy prjedawšchich hřešow widomne — bjes dwěla teho bla, so bchmy ponižni byli a na wumóženje i wješelom čašali. Hdyž je žadyn póhan so šchesežan sczinił,

abo hdyž je ewangelij šebi žyly póhanšči lud pšchěšny, bšch blušny na póhanach tola wostanu. Tał pišče mišionar Šurwó w Uganda, so je sa jenicžke popšdnjo ras tšoch nadeschot, kotřiž mějachu šožby žakofne blušny. Nimo mateje šhěžki buz blušchi, so so w šhěžzy nutšlach wola: Šladaj tola, tam bšch europejski muž! A na měšče blischesche so dwanacze póhanow i njemu. Mjes nimi běšče mloda žona, kotraž mějesche po šbacju hubu wocžinjenu, kaž by so šmjala. Wona pał njemějesche hubu wocžinjenu; wjele bóle běšchtej jej wobej hubje sa jejny póhanšči čaš so wšrěšatej. Mišionarej bě jeje žel a duž chzysche jej tał prawje wutrobne ruku dacž. Wona pał, so prózjuo trochu pšměwšnyčž, džěšče: „Ša, mój pšheczeło njemóžu čzi žaneje ruki dacž, ja žaneju nimam. Mój póhanšči kral je mi wobej hubje a ruzy dał wotřěacž.“ Šejny muž stejesche pšdla a so šdache, so šebi na šwoju mandželšku něšto wě. Wobaj běšchtaj w pšchihotowanju na šchčenizu a štaj ju tež bšch dostaloj.

A to džěšče mišionar šwoj pucž dale a pšchindže do domu, w kotrymž wěšty Eliša bjes wscheho šapšaczenja póhanow wučesche a na šchčenizu pšchihotowasche. „Eliša!“ wolašche mišionar, a bšch tón wolašny pšchindže, ale pomalu a i rukomaj mašajo, pšchetož tutón dostojny muž je — šlepy. Běšče to šašo blušna i póhanšeho čaša. Wobej woczi běšchtej jemu něhdh wot póhanow wukašanej. Wot mateho džěšczja sa ruku wjedženy, džěšče nětko šlepy i mišionarom kruch pucža šobu, wschón šwěšeleny, so i mišionaroweho rta šhoni, so i mišionštwom wschudžom do přědka džě. Na to mišionar do wješk pšchindže, w kotrejž wěšty Gabriel Wšodo, šchčenjny muž, bšch, kiž je jenicžki w žylym kraleštwje, so ma prawo, šwoje rubiščczo na hlówje wostajicž, hdyž kral nimo njeho džě a wón jeho stromi. A čžehodla? Šas rošhěwany běšče kral pšchikasał, jemu wobej wušchi wotřěacž. Na tutu. hrošnosč so pał kral wjazy rad nje dopomina. A duž dyrbi wobohi Gabriel, hdyž pšched krala štupi, wušchi šawodžetej mēcž. Šotajšim šašo blušna i póhanšeho čaša Š Čhinesiškeje mišionar Wostamp pišče: Mjes šchescžijamami, kotřiž w žytwicžzy pšchede mnu šedža, je muž, i mjenom Šchusa, kotrehož šchija ma šylne blušny. Šeho chzychu wotprawicž. Tróžy i mječžom do njeho rubnychu. Duž čzinjesche, jako by mormy byl a jeho čžělo do boka čžiknychu. Bóh běšče jema čžak hnadu pšchidlēžschil. Wón pokutu čzinjesche a so šchczicž da. A hdyž šchczene čhinesiške žony so wušnaja, kelko nowonarodženyh džěczi šu sa čžak šwojeho póhanštw škóžowate, abo hdyž afrikaniški kusar wo tym rěči, kelko ludžom je i jedom šawdał, bšch i teho wscheho widžimny, póhanam so wjele ranow nabije — bjes winy. Tola wot mišionarow wuknu tež woni to trošchtn šłowo:

„Sčtož tu štona, šdychuje,
To tam budže žyle štrowe.“

Šhryšostomus.

Šhryšostomus rěka „šoty rt.“ Tón je krašnje přědował wo šwjatym duchu je ras tałle prajil: Hdyž mašch rjanu šožby se wschěm gratom wuhotowanu, ale njeje wětra, njemóžesch na morju jěčž, njepšchindžesch dož přědka. Tał tež i tobu šteji, hdy by runje rjane šłowa, hluboku myšl, šrěčniwoscž a rošom mēł. Nimašch-li šwjateho ducha, wschitke tele šrědky ničžo njedokonjeja.

Šištowanje. D. D. Ša list wutrobny džak. Njebě nam hiščeže ničžo šnate. Šdy pižacze šašo něšto pšchichodne? W. w. Š. sa 9. njedž. po šwj. Šr.

Šamolwity redaktor: šarar W h r g a c ž w Šošacžizach.
Čžiščcz Šsmolerjež knižicžiščczětnje a knižarnje,
šap. družštwos i wobmj. rukowanjom w Šudyšchinje.